

บทที่ 1

แม่ทัพกองกำลังผสม

เมืองจี่หนาน

"ท่านเจ้าเมือง!"

"มีเรื่องอันใดถึงได้ลนลานเช่นนี้" เจ้าเมืองจี่หนานจ้าวอู่มองดูผู้ที่มา

ในโถงใหญ่จวนเจ้าเมือง ทหารนายหนึ่งประคองจดหมายฉบับหนึ่งไว้ในมือ พูดอย่างร้อนรน "ใต้เท้า นี่เป็นจดหมายที่ใต้เท้ามูอู่วีกันให้คนส่งมา"

"มูอู่วีกัน? เขารับพระบัญชาเดินทางไปเป็นทูตที่เขาไท่ซานแล้ว ไม่ใช่หรือไรกัน รีบเอามาให้ข้า" จ้าวอู่มอง

ทหารนายนั้นส่งจดหมายให้ จ้าวอู่มองเปิดออกอ่านอย่างรวดเร็ว

"ล้อเล่นกันหรือไปถึงกล้าบอกให้ข้าส่งเสบียงไปให้สามพันคันรถ ยกเสบียงให้พวกเขาหมดแล้วข้าจะเอาสิ่งใดกิน!" จ้าวอู่มองกระพริบตา

"ใต้เท้า แม่ทัพมูอู่วีกันเป็นทูตที่ฝ่าบาททรงส่งไป หน้าข้ายังทรงรับสั่งไว้ว่าให้พวกเราปฏิบัติตามคำสั่งของเขา หากขัดขึ้น ถึงตอนนั้นไม่เพียงไม่รู้จะบอกเงินกั๋วกงเช่นไร ยิ่งกับฝ่าบาทด้วยแล้วพวกเราก็ก็นี่ไม่มี

คำอธิบายให้" ชายหนุ่มในอาภรณ์ผ้าฝ้ายยาวซึ่งยืนอยู่ข้างๆ จ้าวอุ
เอ๋ยปาก

จ้าวอุเป็นคนบ้านเดียวกับที่ปรึกษาหยางอ้าว และเป็น
ผู้ได้บังคับบัญชาของหวงฝูเจิน สมัยก่อนเป็นขุนนางของโฮ่วจ้าวอยู่ที่
โยวโจว ตอนตระกูลมู่หรงยึดครองโยวโจวเขาถูกจับตัวเป็นเชลย ต่อมา
ยอมทำงานรับใช้ตระกูลมู่หรงตามคำเกลี้ยกล่อมของหยางอ้าว ตอน
หวงฝูเจินได้รับพระบัญชาให้ไปตั้งมั่นอยู่ที่ชิงโจว เขาได้ให้จ้าวอุอยู่เฝ้า
เมืองจีหนาน

เขามองดูชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ "เมิ่งหง ความหมายของเจ้าคือ...
ให้ข้าทำตามที่มีอู่วี้กันบอก?"

ชายหนุ่มผู้นั้นชื่อเมิ่งหง อายุยังน้อยแต่มีสติพิเศษ หลังศึกกวงกู่
มู่หรงเคอะควมคุมเชลยที่เป็นบัณฑิตกลุ่มหนึ่งมายังจีหนานและมอบให้
หวงฝูเจินดูแล ทว่าหวงฝูเจินรักษาการณ์อยู่ที่กวงกู่ เขาจึงมอบเชลย
เหล่านี้ให้จ้าวอุแทน

ตอนจ้าวอุพบเมิ่งหงเป็นครั้งแรกก็รู้สึกว่เด็กหนุ่มผู้นี้ไม่เหมือนใคร
ขณะที่คนอื่นต่างพากันแหกปากร้องตะโกน มีเพียงเมิ่งหงเท่านั้นที่
สงบนิ่งผิปกติ เขาจึงตัดสินใจเลือกอีกฝ่ายมาทำหน้าที่เป็นเสนาธิการ
ข้างกายตน

เมิ่งหงกล่าว "ได้เท่า ถึงแม่ทัพใหญ่จะควบคุมกำลังทหารของ
ต้าเฮียนทั้งหมด ทว่าท่านก็ไม่ควรดูแลอำนาจของเจิ้นกั๋ววง มู่อู่วี้กัน
เป็นญาติผู้น้องของเจิ้นกั๋ววง อีกทั้งยังได้รับพระราชทานอำนาจพิเศษ
จากฝ่าบาท ได้เท่ามิอาจมีคัล้อยตาม"

จ้าวอุพูดอย่างอัปจน "ได้ ทว่าหากเอาเสเปียงสามพันคันรถ
ออกมา เสเปียงภายในเมืองจีหนานจะขาดแคลนทันที เรื่องนี้จะจัดการ

เช่นไร"

เมิ่งหงเสนอ "เรื่องนี้ฉันได้มีอันใดยุ่งยาก ได้ทำให้เป็นผู้ได้บังคับบัญชาของแม่ทัพใหญ่ รับคำสั่งให้รักษาการณ์อยู่ที่จีหนาน เมื่อเสปียงอาหารขาดแคลน พวกเราก็ต้องส่งคนไปขอเสปียงที่เฉินหลิว ยามนี้มู่อวีเกินรับผิดชอบการโยกย้ายเสปียงของคนและม้า เสปียงและหญ้าทั้งหมดต่างอยู่ที่เฉินหลิว ขอเพียงแฉ่งชาวนี้ให้เงินกั่วงทราบ เขาย่อมต้องส่งเสปียงมาให้"

ได้ยินดังนั้นจ้าวอู๋ก็พูดขึ้นทันที "ดี ถ้ายทอดคำสั่งไป วันนี้จัดการเรื่องเสปียงให้เรียบร้อย พรุ่งนี้เจ้าลำเลียงเสปียงส่งไปยังเขาไท่ซาน"

เมิ่งหงรับคำ "ขอรับได้ทำ ทว่ามีทราบว่าพวกเราควรแจ้งให้มู่อวีกัันทราบก่อนหรือไม่ ที่จุดห้าสิบลี้ทางใต้ของเมืองมีภูเขาเล็กๆ อยู่ลูกหนึ่ง ที่นั่นใช้เป็นจุดแลกเปลี่ยนได้ ได้เท่าคิดเห็นเช่นไร"

"ดี ทำตามที่เจ้าว่า ข้าจะให้คนไปแจ้งมู่อวีกัน พรุ่งนี้ยามอู๋ให้พวกเราอยู่ที่นั่น" จ้าวอู๋พยักหน้าพูด

เมิ่งหงยิ้ม ไม่พูดอันใดอีก ทว่าในใจแอบคิด ได้ยินชื่อเสียงของถึงอี่หมิงมานาน ยังไม่เคยได้มีโอกาสพบหน้าสักครั้ง พรุ่งนี้ตอนแลกเปลี่ยนจะได้ถือโอกาสดูให้รู้แน่ว่าคนผู้นี้แท้แล้วเป็นเช่นไร

บนเขาเล็กๆ ห้าสิบลี้นอกเมืองจีหนาน พวกถึงอี่หมิง มู่อวีกัันเถาเป้า ชุนหู่ หวงต๋ารออยู่ที่นั่นนานโข ขบวนรถห้าคันเรียงรายอยู่บริเวณเชิงเขาอย่างเป็นทางการ

"แม่ทัพมู่อวี พวกเรารออยู่นานแล้ว เหตุใดถึงยังไม่มีใครมาอีก" หลังมองดูที่ราบบ้างหน้าร้างไร้เงาคนอยู่นาน ถึงอี่หมิงก็อดถามขึ้นไม่ได้

"ฮั่นอ๋อง อุดใจรออีกสักครู่เถิด ในจดหมายบอกว่าพวกเรา จะ แลกเปลี่ยนกันยามอู่ ตอนนี้ยังอยู่ห่างจากยามอู่อีกครั้งช่วยยาม ฮั่นอ๋อง อุดใจรออีกหน่อยเถอะ" มู่อวี่กั้นค้อมตัวพูด

ได้ยินเช่นนั้นหวงต้าก็ส่งเสียงประศด "หากแค่แลกเปลี่ยนของ ยังกระบิดกระบวนเรื่องมากถึงเพียงนี้ เช่นนั้นพวกเราไม่แลกก็ได้ ท่านอ๋อง ข้าว่าหากถึงยามอู่แล้วพวกเขายังไม่มา พวกเราก็ไม่จำเป็นต้องรออีกต่อไป ถ้าพวกเขาอยากจะทำแลกก็ให้เอาเสบียงไปแลกที่ เขาไท่ซาน พวกเราจะได้ไม่ต้องเสียเวลารออยู่ที่นี้"

มู่อวี่กั้นรีบปลอบ "ฮั่นอ๋องระงับโทสะก่อน ทั้งหมดล้วนเพราะ ข้าน้อยประสานงานไม่ดีทำให้ฮั่นอ๋องต้องรอ ทันที่ที่กลับไปถึงจีเจิง ข้าต้องรายงานเรื่องจำวู่เฉพาพระพักตร์ ให้ฝ่าบาททรงลงโทษเขา ฐานทำให้แผนของกองทัพเสียหาย"

ถึงอี่หมิงพยักหน้า "พวกเรารออีกหน่อยก็แล้วกัน หากถึงยามอู่ แล้วขบวนชนเสบียงยังไม่มา พวกเราค่อยกลับเขาไท่ซาน"

เห็นถึงอี่หมิงตัดสินใจเช่นนั้น มู่อวี่กั้นก็อดนึกกันดาอยู่ในใจไม่ได้ จำวู่ผู้นี้เวลาช่วยแม่ทัพใหญ่จึงเร็วเสียยิ่งกว่ากระต่าย แต่พอทำงาน ให้เงินก็วิ่งกลับฮึดอาดยืดอาด ไว้เสร็จภารกิจคราวนี้ก่อนเถอะ ถึงตอนนั้นข้าจะเล่นงานเจ้าเฉพาพระพักตร์ให้หน้าใจ

เขาหันหน้ามองไปอีกทาง ครั้นเห็นทวนหอกบรรจุอยู่เต็มคันรถ กับระเบิดที่อยู่หลังกองขบวนอีกสองร้อยกว่าคัน ในใจก็ให้เน็กยินดี

เห็นรอยยิ้มจางๆ คล้ายมีคล้ายไม่มีปรากฏขึ้นบนมุมปากมู่อวี่กั้น ถึงอี่หมิงก็อดถามไม่ได้ "แม่ทัพมู่อวี่ เจ้าข้าเรื่องใด"

มู่อวี่กั้นรีบกลบเกลื่อน "ไม่...ไม่มีอันใด"

"แม่ทัพมู่อวี่คงข้าที่ทัพของพวกข้าโกโรโกโสเกินไปสินะ พูดตามตรง

ชีวิตบนเขาไท่ซานของพวกเขาอดคัดค้านสิ่งที่เขาได้กินที่เรือนรับรองตลอดสองวันนี้ ล้วนเป็นเนื้อสัตว์ป่าบนเขาที่พวกทหารล่ามาได้ อย่างยากลำบาก" ถึงอึ้งหิมงอธิบาย

มู่อวี๋กั้นประสานมือคารวะ "ด้วยการต้อนรับเป็นอย่างดีของฮั่นอ๋อง ข้าน้อยรู้สึกซาบซึ้งยิ่งนัก ในเมื่อเขาไท่ซานอดคัดค้านแล้ว เหตุใดฮั่นอ๋องถึงไม่อพยพไปยังเมืองไท่ซานเล่า ข้าน้อยได้คิดว่าปีที่แล้ว ฮั่นอ๋องส่งกองกำลังกลุ่มหนึ่งไปประจำการอยู่ที่นั่น หักร้างทางพงไปแล้วไม่ใช่หรือ หากอพยพผู้คนทั้งหมดไปตามอำเภอต่างๆ ของเมืองไท่ซาน เรื่องอาหารการกินก็ยอมแก้ไขได้ไม่ยาก"

ถึงอึ้งหิมงบอก "แม่ทัพมู่อวี๋คงไม่รู้ พวกเราอาศัยอยู่บนเขาไท่ซานจนชินแล้ว จู่ๆ ให้อพยพจากไปเกรงว่าจะมีอะไรหลายอย่างให้ต้องปรับตัว อีกอย่างชัยภูมิบนเขาไท่ซานไม่เหมือนใคร ป้อมกันง่ายโจมตียาก เป็นเมืองภูเขาแข็งแกร่งยากจะตีแตก ทว่าเพราะวัตถุประสงค์จึงทำระเบิดให้แม่ทัพมู่อวี๋นำไปใช้ได้เพียงเท่านั้น"

มู่อวี๋กั้นปฏิภาณฉับไวรีบเสนอ "ฮั่นอ๋อง ต้าเยียนมีอาณาเขตกว้างไกล โภคทรัพย์อุดมสมบูรณ์ ข้าน้อยรู้ว่าท่านฮั่นอ๋องเป็นคนฉลาด ถึงคิดค้นอาวุธร้ายกาจเช่นระเบิดออกมาได้ ขอแค่ท่านฮั่นอ๋องสั่งมา ค่าเดียวว่าต้องการส่วนผสมใดบ้าง ข้าน้อยจะให้คนรีบเอาวัตถุดิบพวกนั้นส่งมายังเขาไท่ซาน เช่นนี้วันหน้าพวกเราก็ไม่จำเป็นต้องซื้อขายแลกเปลี่ยนกันอีก ส่วนเรื่องค่าแรงนั้นอย่างไรพวกเราก็ไม่มีทางเอาเปรียบฮั่นอ๋องอยู่แล้ว"

ถึงอึ้งหิมงตอบ "ที่แท้แม่ทัพมู่อวี๋ก็คิดจะเปลี่ยนพวกเราที่นี่เป็นโรงผลิตอาวุธสร้างระเบิดให้กับต้าเยียน ความคิดนี้นับว่าไม่เลว ทว่างานนี้อันตรายใหญ่หลวง หากไม่ระวังเกิดเหตุนอกเหนือความ

คาดหมายขึ้น หัวกับตัวอาจแยกกันอยู่คนละที่ งานที่มีความเสี่ยงสูง
เช่นนี้ ไม่รู้ว่าต้าเยียนยินดีจ่ายเท่าใด"

"เรื่องนี้... ข้าน้อยไม่อาจตัดสินใจเองได้ ทว่าหลังจากกลับไป ข้าน้อย
ย่อมทูลถามความคิดเห็นจากฝ่าบาทได้ ขอเพียงฝ่าบาททรงเห็นด้วย
ความดีความชอบย่อมตกเป็นของอันอ่อง ท่านเป็นราชบุตรเขย
แคว้นเยียน เป็นสวามีของพระชนิษฐา ข้าน้อยจำได้ ครั้งที่แล้วฝ่าบาท
พระราชทานลินสมรสให้องค์หญิงมาไม่ใช่น้อย หรืออันอ่องคิดว่า
ฝ่าบาททำเช่นนั้นยังดีกับท่านไม่มากพอ" มู่อวี้กั๊กกล่าว

งานมงคลของมู่หรงหลังชิวกับถึงอี่หมิงในเวลานั้น ถึงอี่หมิง
ได้แต่งตั้งหวังชายให้เป็นทูตไปแคว้นเยียน พอมู่หรงจึ้นรู้ว่าน้องสาว
ของตัวเองจับพลัดจับผลูแต่งงานกับถึงอี่หมิงเป็นที่เรียบร้อย เขาก็
ได้แต่จ่นใจ ทำตามประเพณีออกเรือนขององค์หญิง ให้คนส่งเงินทอง
ของมีค่ามาให้ถึงอี่หมิงเป็นจำนวนมหาศาล

สมบัติเหล่านั้นแม้จะดูเหมือนมีค่ามากมาย แต่กสิยุคเยียงนี้
ข้าวสารเม็ดหนึ่งมีค่ากว่าทอง ทรัพย์สินเหล่านั้นจึงแทบไม่มีค่าอันใด

ได้ยินมู่อวี้กั๊กพูดเรื่องนี้ขึ้นมา ถึงอี่หมิงก็หัวเราะเยินซาออกมา
"ใช่แล้ว ฝ่าบาททรงดีต่อข้าไม่น้อยจริงๆ ถึงกับมอบทองคำทรัพย์สมบัติ
มีค่าให้กับข้าถึงสิบคันรถม้า ทว่าน่าเสียดาย แทนที่จะส่งสิ่งของล้ำค่า
พวกนั้นมาให้ พระองค์น่าจะส่งเสบียงอาหารมาให้ข้าแทนมากกว่า"

เห็นน้ำเสียงของถึงอี่หมิงแฝงความรู้สึกไม่พอใจ มู่อวี้กั๊กก็ไม่พูดอีก
ทำเพียงหันหน้าไปทางทิศเหนือ รอการมาถึงของทัพเยียนเมืองจี่หนาน
ผ่านไปเป็นนาน แต่บรรยากาศรายรอบก็ยังคงเงียบสงัด สุ่มเสียง
ใดๆ ล้วนไม่มี

ถึงอี่หมิงเงยหน้า มองดูพระอาทิตย์เบื้องบน เขาถามเถาเป้า

"ตอนนี้อยามอยู่แล้วหรือยัง"

เถาเป้าแหงนหน้าดูพระอาทิตย์ "ท่านอ่อน ถึงเวลาแล้ว!"

เห็นเบื้องหน้าร้างไร้เงาคน ถึงอึ้งหิมิงก็ตั้งใจทำเป็นหงุดหงิด "นี่ก็ยามอยู่แล้ว แต่พวกเขากลับยังไม่มา ดูท่าคงไม่มาแล้ว ถ้ายทอดคำสั่งให้ทหารทั้งหมดถอยกลับเขาไท่ซาน!"

ได้ยินดังนั้นมู่อวี่ก็หันกริ๊บเอ่ยปาก "ฮั่นอ่อน ได้โปรดรออีกสักครู่เถิด ข้าเชื่อว่าต้องเกิดเรื่องขึ้นระหว่างทางแน่"

"ไม่รอแล้ว ข้ารอมาตลอดเช้าแล้ว หากจะมาพวกเขาคงมากันตั้งนานแล้ว!" ถึงอึ้งหิมิงตวาดอย่างกราดเกรี้ยว

มู่อวี่ก็หันจนปัญญา ได้แต่มองดูถึงอึ้งหิมิงกับพวกผู้ติดตามถอยกลับเขาไท่ซาน เขาส่ายหน้าหันมองไปทางทิศเหนือ แต่แล้วจู่ๆ เขาก็มองเห็นทหารม้านายหนึ่งในมือถือธงสีดำขนาดใหญ่ บนธงมีอักษรคำว่า 'เยียน' ตัวใหญ่ๆ ปักอยู่ เขาร้องตื่นเต้นยินดี "มาแล้ว ท้าพเยียนมาแล้ว!"

ถึงอึ้งหิมิงหันกลับมาตามเสียงร้องตะโกนของมู่อวี่ก็เห็นขบวนทหารเยียนเคลื่อนทัพมาแต่ไกล

"ท้าพเยียนมาแล้ว ทุกคนรอรับคำสั่งอยู่กับที่!" ถึงอึ้งหิมิงออกคำสั่งกองกำลังทหารฮั่นที่เดิมที่ถอยทัพจากไปแล้ว ยามนี้ล้วนหยุดนิ่งรอฟังคำสั่ง

บนถนน ที่อยู่ด้านหลังของธงขนาดใหญ่คือขบวนรถซึ่งบรรทุกเสบียงอาหารยาวเหยียด เชื่อมโยงต่อเนื่องกันเป็นสายยาว

จ้าวอู๋ในชุดเกราะสีดำพร้อมผ้าคลุมนั่งอยู่บนหลังม้าศึก ตามธงขนาดใหญ่ของท้าพเยียนมาติดๆ มือทั้งสองข้างยึดจับสายบังเหียนม้า มีกระบี่ยาวเล่มหนึ่งเหน็บอยู่บนเอว ท่วงท่างามสง่า

เมิ่งหงควบม้าอยู่ข้างจ้าวอู๋ การแลกเปลี่ยนครั้งนี้เดิมจ้าวอู๋

มอบหมายให้เขารับผิดชอบทั้งหมด ทว่าด้วยเพราะไม่วางใจ สุดท้าย จึงตัดสินใจมาด้วยตนเอง ทิ้งให้รองแม่ทัพอยู่เฝ้าเมือง

"อาจารย์เมิ่ง ดูท่าถึงอึ้งหิมิงจะมารออยู่นานแล้ว" จ้าวอู่บอกกับ เมิ่งหง

เมิ่งหงกล่าวชื่นชม "ใต้เท้าดูเอาเถิด ทหารทัพอันมีระเบียบวินัย ยิ่งนัก ทุกคนล้วนอีกเฝ้ามองตั้งใจเต็มเปี่ยม มิน่าถึงผงาดอยู่บนแผ่นดิน ชิงใจเราได้"

จ้าวอู่แค่นเสียงออกมาคำหนึ่งและเอ่ยไม่เห็นด้วย "ถึงอึ้งหิมิงก็แค่ อาศัยระเบิดที่มีอยู่ในมือเท่านั้น หากไม่มีระเบิดพวกนั้นล่ะก็ ต่อให้ พวกเขาร้ายกาจเพียงใดก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของพวกเราต้าเยียน"

เมิ่งหงหัวเราะไม่ตอบคำ แต่ในใจกลับคิด *ต้าเยียนกลายเป็น เจ้าจักรวรรดิฉงหยวน อาณาเขตยิ่งกว้างใหญ่ พวกทหารก็ยิ่งหยิ่งผยอง มากขึ้นทุกที หากเป็นเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ ย่อมไม่เป็นผลดีต่อต้าเยียน ชื่อเสียงของอึ้งหิมิงเข้าได้ยีนมานาน เขายึดครองเขาไท่ซานอยู่ได้ เปลือกตาของตัวนาคันกับทัพเยียนได้ นับเป็นบุคคลนำอัจฉริยโดยแท้*

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง ทัพเยียนก็เคลื่อนใกล้เข้ามามากขึ้นทุกที จ้าวอู่สั่งให้กองกำลังหยุดห่างจากเชิงเขาไปราวๆ สามหลี่ เขากับเมิ่งหง และทหารคนสนิทอีกสองสามนายควมม้าไปที่เชิงเขา

เห็นจ้าวอู่นำคนมา มู่อวี่ก็หันหน้าตาอึมเิบมีกำลังวังชาขึ้นขึ้นมาทันที เขายืนอยู่บนเขา ตะโกนถามเสียงดัง "แม่ทัพจ้าว ไฉนท่านถึง มาช้าเช่นนี้"

จ้าวอู่กับพวกเมิ่งหงแสดงคารวะต่อมู่อวี่กัน หลังจากนั้นจ้าวอู่ ก็กล่าวขึ้น "ท่านแม่ทัพอย่าได้โมโห เพราะถนนหนทางยากลำบาก

พวกข้าจึงเสียเวลาไปมิใช่น้อย"

มู่อวี่กั้นพูดอย่างเย็นชา "วันหน้าหากยังซัดซ้าเสียเวลาอีก ข้าจะลงโทษตามกฎหมาย!"

แม้จะไม่พอใจ แต่จ้าวอู่ก็ไม่นึกใส่ใจ

มู่อวี่กั้นหันไปพูดนอบน้อมกับถึงอี่หมิง "ฮั่นอ๋อง ในเมื่อเสปียงมาถึงแล้ว เช่นนั้นพวกเราก็แลกเปลี่ยนกันได้แล้วกระมัง"

ถึงอี่หมิงกลับบอก "แม่ทัพมู่อวี่ เจ้าจะรีบร้อนไปใย กองขบวนลำเลียงเสปียงเดินทางมาไกล สมควรได้พักผ่อนก่อน หากไม่พักผ่อนให้เต็มที แล้วจะทำการแลกเปลี่ยนได้อย่างไร"

"เรื่องนี่..." มู่อวี่กั้นลังเล

"ท่านแม่ทัพ ฮั่นอ๋องกล่าวถูกต้องแล้ว ทัพใหญ่ของข้าเดินทางมาไกล สมควรได้พักผ่อนก่อน มิสู้พวกเราพักผ่อนครึ่งชั่วยามแล้วค่อยแลกเปลี่ยนกัน" จ้าวอู่ประสานมือคำนับ

"ท่านผู้นี้คือ..." ถึงอี่หมิงมองจ้าวอู่ปราดหนึ่ง

มู่อวี่กั้นลังเลจะพูด "เออ...ผู้นี้คือเจ้าเมืองจีหนาน แม่ทัพไหยวจี (เคลื่อนพลรุกไล่) แห่งต้าเยียนจ้าวอู่"

"อา...ที่แท้ก็แม่ทัพจ้าวนี้เอง ข้ากับแม่ทัพจ้าวเป็นเพื่อนบ้านกันมาเกือบครึ่งปีแล้ว แต่กลับไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันเลยสักครั้ง ยามนี้ได้พบพานนับเป็นวาสนาจริงๆ" ถึงอี่หมิงยิ้มกล่าว

จ้าวอู่เองก็ยิ้มตอบ "ฮั่นอ๋องยกย่องเกินไปแล้ว จ้าวอู่ก็แค่แม่ทัพแค้วนเยียนตัวเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น ไหนเลยจะมีค่าให้ท่านอ๋องชื่นชม"

ถึงอี่หมิงยิ้มไม่ตอบ เขาหันกลับไปสั่งซุนหู่ "ถ่ายทอดคำสั่งออกไปให้หยุดพักอยู่ที่นั่นชั่วคราวก่อน อีกครึ่งชั่วยามค่อยทำการแลกเปลี่ยน"

ซุนหู่รับคำสั่งก่อนจะเดินจากไป

เมิ่งหงที่ยืนอยู่หลังจ้าวอู๋ไม่พูดอะไรแม้แต่ประโยคเดียว นับแต่
ขึ้นเขามา สายตาเมิ่งหงก็จับจ้องอยู่แต่บนตัวถึงอี่หมิง

ที่แท้เขาก็คืออันอ๋องถึงอี่หมิง สง่าผ่าเผยไม่ธรรมดาจริงๆ เมิ่งหง
พินิจพิจารณา

ถึงอี่หมิงกวาดตามองดูคนที่อยู่รอบกายจ้าวอู๋ครู่หนึ่งก่อนจะ
พบว่าคนอื่นๆ ล้วนสายตาเหม่อลอย ไม่เหมือนกับชายหนุ่มหน้าตา
หล่อเหลาหลังจ้าวอู๋ที่จ้องเขาตาไม่กะพริบ ขนาดสบตากันชายหนุ่ม
ผู้นั้นแทนที่จะหลบตา กลับจ้องเขาหนักขึ้นไปอีก

คนผู้นี้ น่าสนใจ คนอื่นไม่กล้ามองตาเรา มีแต่เขาเท่านั้นที่จ้องนิ่ง
ไม่หลบ ถึงอี่หมิงคิด

เขาเดินขึ้นหน้าถาม "แม่ทัพจ้าว คนที่อยู่ข้างหลังท่านคือผู้ใด"

จ้าวอู๋ตอบ "คนผู้นี้เป็นเสนาธิการของข้าน้อย ชื่อเมิ่งหง ชื่อรอง
จื่อจวิน"

"เมิ่งหง นามประเสริฐ หงส์ฟ้า กว้างไกล ไม่ทราบคุณชายเมิ่ง
มีปณิธานแรงกล้าอันใด" พักผ่อนครึ่งชั่วยามไม่ใช่เวลาน้อยๆ ถึงอี่หมิง
ว่าง ไม่รู้จะทำอันใดจึงชวนอีกฝ่ายคุย

ได้ยินถึงอี่หมิงถามถึงฐานะของตนเอง เมิ่งหงก็ประสานกำปั้น
ทั้งสองข้างค้อมตัวคำนับ พร้อมเอ่ยวาจาจนอบน้อม "ผู้น้อยเมิ่งหง คารวะ
อันอ๋อง!"

เห็นเมิ่งหงรู้จักมารยาทเช่นนั้น ใจของถึงอี่หมิงก็นึกยินดีสามส่วน
เขาหัวเราะ "หาได้ยากยิ่งนัก ที่นี้ส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นทหารหาญ
หาผู้มีมารยาทเช่นคุณชายเมิ่งได้ยากยิ่ง คุณชายแซ่เมิ่ง คงไม่ใช่อนุชน
รุ่นหลังของรองมหาเมธีเมิ่งจื่อกระบี่มัง"

ได้ยินถึงอี่หมิงพูดจาเปี่ยมอารมณ์ขันเช่นนั้น เมิ่งหงก็ตอบกลับ

"ฮั่นอ๋องชมกันเกินไปแล้ว แม้ข้าน้อยแชน่เมิ่ง แต่ก็หาใช่อนุชนของเมิ่งจื่อไม่ หากเป็นอย่างที่ฮั่นอ๋องกล่าวจริง ทุกคนที่แซ่ชงคงเป็นอนุชนรุ่นหลังของช่งจื่อทั้งสิ้น"

ถึงฮั่นหมิงหัวเราะพูด "ฮ่าๆ คุณชายเมิ่งชางเจรจาอย่างนี้ ดูท่าท่านคงเป็นบัณฑิต เคยจำเรียนเขียนอ่านมาก่อนกระมัง"

"เรียนฮั่นอ๋อง ข้าน้อยเป็นเพียงบัณฑิตครึ่งคนเท่านั้น" เมิ่งหงตอบ

"บัณฑิตครึ่งคน? คำพูดนี้หมายความว่าเช่นไร? ถึงฮั่นหมิงถามอย่างประหลาดใจ

เมิ่งหงถอนหายใจ "ข้าน้อยก็แค่เคยศึกษาหลักปรัชญาช่งเมิ่งเพียงไม่กี่เล่ม รู้จักตัวอักษรไม่กี่ตัว เทียบกับนักปราชญ์ราชบัณฑิตเหล่านั้นแล้วยังด้อยกว่ากันอยู่มาก ยามนี้เกิดศึกสงครามมิได้หยุดหย่อน แม้ข้าน้อยจะอยากจำเรียนเขียนอ่านสักเพียงใดก็มีอาจทำได้ อีกทั้งยังต้องทำเรื่องขัดกับปณิธานที่วาดหวังไว้เพื่อให้มีชีวิตรอดจึงเป็นได้เพียงบัณฑิตครึ่งคนเท่านั้น"

ได้ยินอีกฝ่ายพูด ถึงฮั่นหมิงก็รู้สึกว่ามีเมิ่งหงคนนี้พูดจาเหมาะเจาะเหมาะสม จึงเอ่ยปากเสียดาย "น่าเสียดาย ในกองทัพข้าหาคนมีความสามารถเช่นท่านได้ยากยิ่งนัก"

"ท่านอ๋อง บัณฑิตตกยากคนหนึ่งจะเอาไปใช้ประโยชน์ได้ได้อกรบสังหารศัตรู บุกเบิกภูเขาสร้างถนนหนทาง?" เถาเป่าหัวงไม่เห็นด้วย

ถึงฮั่นหมิงปรามเถาเป่า "เจ้าพูดเช่นนี้ไม่ถูก ตอนนี้นำข้าเขียนเป็นเจ้าจักรวรรดิจงหยวน ถึงจะรวบรวมทั่วหล้าไว้ได้รวดเร็ว แต่ก็ไม่อาจปกครองทั่วหล้าได้ในทันที การมีผู้มีความรู้ไว้คือวิถีแห่งการเอาตัวรอดปกครองแผ่นดินยามกลียุค ที่ว่าต่อสู้ ผู้กับอะไร ที่พวกเราต้องสู้ไม่ใช่ศึกสงคราม หากแต่เป็นการรวมแผ่นดินให้เป็นปึกแผ่นมั่นคง หาก

จักรวรรดิอ่อนแอไร้กำลัง แม้แต่อาวุธยุทธภัณฑ์ก็ยังไม่อาจแจกจ่าย
ต้องให้ทหารออกรบมือเปล่า เช่นนั้นมีเท่ากับส่งแกะเข้าปากเสือ?"

มูอวีก็หันกลับไม่เห็นด้วยจึงโต้แย้ง "ทหารม้าดำเยียนของพวกเรา
บุกตะลุยไปทั่วหล้า ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี พวกชาวบ้านต่างไม่ทันเห็นลม
ก็ยอมศิโรราบหมดสิ้น ยามดำเยียนของพวกเราสถาปนาแผ่นดิน
ตอนนั้นพวกเราไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นปึกแผ่นมั่นคง หากแต่อาศัยคนใน
ชนเผ่าต่างๆ ออกเผ่าล่าปล้นสะดมสมบัติของมีค่าจากทุกหนแห่ง
หากแผ่นดินไม่แข็งเกร่ง แล้วมือทั้งสองข้างของพวกเราเล่า หรือ
จะบอกว่าพวกเราจะออกไปชวงชิงเองไม่ได้ อันต้อง ข้าว่าท่านอ่อนแอ
เกินไป มิน่าทั้งที่อยู่บนเขาไท่ชานมาครึ่งปีแล้วแท้ๆ แต่แทนที่จะ
ออกไปแย่งชิงแผ่นดินรกร้างไร้ผู้คนมากมายที่อยู่นอกเขาไท่ชาน
ท่านกลับสมัครใจหลบอยู่แต่ในร่องเขาเช่นนี้"

จ้าวอู่กล่าวว่า "ข้ากลับรู้สึกว่าคุณน่าจะถูกต้อง เหมาะที่ดำเยียน
ในเวลานี้จะนำไปใช้ที่สุด หากฝ่าบาทลดหย่อนภาระปวงประชา พื้นฟู
การค้าขายของบ้านเมืองสักสองสามปี ตั้งมั่นอยู่กับการปกครองไพร่ฟ้า
แผ่นดินดำเยียนย่อมมั่นคงมากขึ้นไปอีกชั้น ถึงตอนนั้นจะเคลื่อนทัพ
ทำสงครามกับแคว้นใดก็ย่อมประสบผลสำเร็จ"

"เฮอะ! นี่มันความคิดอ่านของพวกเจ้าชาวฮั่น พวกเราชาวเขียนเปย
ไม่กล้าเห็นพ้อง ใช้สงครามหล่อเลี้ยงสงคราม รบไปถึงไหนก็ชิงไปถึงนั้น
กลยุทธ์เช่นนี้ถึงจะเป็นรากฐานของพวกเราดำเยียน ขอแค่ทำสงคราม
ไปพลางชวงชิงไปพลาง ไม่เกินสามปี ดำเยียนย่อมควบรวมได้หล้า
เป็นหนึ่งได้!" มูอวีก็หันพูดจาอย่างอวดดี

จ้าวอู่ย่นถาม "ขอถามท่านแม่ทัพ แล้วหลังจากควบรวมแผ่นดิน
เป็นหนึ่งเล่า?"

มูอวีกันตอบ "ในเมื่อทุกคนล้วนศิโรราบแล้ว หลังจากควบรวมแผ่นดินเป็นหนึ่ง พวกเขาอย่ามโหม่งล่าก่อการกบฏ เช่นนั้นแล้วยังจะกังวลใจเรื่องอันใด"

เห็นจ้าวอู่กับมูอวีกันได้เถียงกัน ถึงอึ้งหิมก็แอบคิดในใจ กัดกันเข้าหากัดหมา ข้าจะรอดูเรื่องสนุกอยู่ที่นี้ ยิ่งลงมือต่อยุติกันได้ยิ่งดี มูอวีกันเป็นญาติพี่น้องของมูอวีเกิน จ้าวอู่เป็นผู้ได้บังคับบัญชาของหวงผู้เจิน หวงผู้เจินเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของมู่หรงเค่อ ส่วนมูอวีเกินกับมู่หรงเค่อแม้ผิวเผินจะดูเหมือนปรองดองกันดี แต่ความจริงแล้วมูอวีเกินกลับริษยามู่หรงเค่อมาโดยตลอด ต้าเยียนยามนี้แม้จะไม่มีศัตรูภายนอก แต่ศึกภายในกลับหนักหนาสาหัส หน้าขำมู่หรงจวินก็ยังคงยากเป็นใหญ่ไม่รู้สิ้น ดูท่าไม่นานต้าเยียนต้องล่มสลายแน่

คิดถึงจุดนี้ถึงอึ้งหิมก็ชำเลืองมองเมิ่งหงปราดหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายสีหน้าราบเรียบไร้ความรู้สึก ปล่อยให้จ้าวอู่กับมูอวีกันทะเลาะกัน เขาก็อดนึกสงสัยไม่ได้ เมิ่งหงคนนี้เป็นเสนาธิการของจ้าวอู่ เห็นนายของตัวเองทะเลาะกับชาวบ้าน แต่กลับไม่ยื่นมือช่วยเหลือ หรือว่าเขาไม่ยอมทำงานให้ทัพเยียนอยู่แต่แรก ก่อนหน้านี้ท่านอัศวินเสนาบดีเกลี้ยกล่อมฉางเหยว่ได้ แล้วเหตุใดเราจะปลุกปั่นคนผู้หนึ่งให้ก่อกบฏไม่ได้

ฉางเหยว่เสนาบดีศาลยุติธรรมแคว้นเยียนหลังสวามีภักดีต่ออึ้งหิมทุกๆ ช่วงระยะเวลาหนึ่ง เขาจะให้คนเดินทางจากจีเจิงแอบนำข่าวคราวภายในส่งมายังเขาที่ซานอย่างลับๆ ถึงอึ้งหิมจึงรู้เรื่องราวใหญ่ๆ ในแคว้นเยียนกระจ่างแจ้ง

เมิ่งหงชำเลืองมองถึงอึ้งหิมคราวหนึ่ง นัยน์ตาเต็มไปด้วยความรู้สึกเคารพเลื่อมใส ในหัวของเขาครุ่นคิดแต่คำพูดของอึ้งหิมเมื่อครู่

อดบอกกับตัวเองไม่ได้ ฮันอ่องไม่ใช่คนธรรมดาจริงๆ แค่คำพูด
เรียบง่ายประโยคเดียวก็บอกเล่าถึงกลียุคทั่วหล้าได้ทะลุปรุโปร่ง
การทำสงครามคือการต่อสู้เพื่อให้เป็นปึกแผ่นมั่นคง ด้วยเพราะเหตุนี้
แคว้นจิ้นถึงประสบกับแต่ความปราชัย ได้แต่ยืนตระหง่านอยู่บนดินแดน
ทางตอนใต้เหมือนเก่า ดูท่าที่ฮันอ่องยึดครองเขาไท่ซานได้เนิ่นนาน
เช่นนี้ บนเขาไท่ซานคงไม่แคล้วมีกำลังที่ไม่อาจดูแคลนได้ชุมนุมซ่อนอยู่
ยามนี้ทัพใหญ่แคว้นเยียนชุมนุมกันอยู่แถบลั่วหยาง เตรียมเคลื่อนทัพ
ทำสงครามกับแคว้นจิ้น ขอเพียงพวกเขาเปิดฉากทำสงครามกัน
ดินแดนแถบชิงโจว สวีโจวยอมว่างเปล่า ฮันอ่องเป็นคนฉลาด ถึงตอนนั้น
เขาต้องลงมือโจมตีชิงโจว สวีโจว ไม่มีทางปล่อยให้ออกาสดีเช่นนี้
หลุดมือไปได้เป็นอันขาด ข้าเองก็เป็นชาวฮัน หากใช้สิ่งที่ร่ำเรียนมา
ช่วยฮันอ่อง ไม่น่าว่าวันหน้าชื่อของข้าเมิ่งหงอาจถูกจารึกไว้ใน
ประวัติศาสตร์

ส่วนอีกด้าน จ้าวอู่ครั้นได้ยินคำพูดของมู่อวี่กัน แม้นใจจะนึก
เดือดดาล แต่ก็ไม่อาจแสดงอาการโมโหเกรี้ยวกราด ทำได้เพียง
ปล่อยให้พวกง้อฮิงเห็นเป็นเรื่องตลกขบขัน ยิ่งไปกว่านั้นมู่อวี่กัน
ยังมีฐานะเป็นเบื่องบนของตน หน้าข้ายังเป็นทูตที่มีอำนาจพิเศษอีก
เขาไหนเลยจะล่วงเกินได้

จ้าวอู่พูดอย่างเย็นชาไม่สบอารมณ์ "ฮันอ่อง กองกำลังของข้า
พักผ่อนกันพอสมควรแล้ว ข้าว่าพวกเรารีบทำการแลกเปลี่ยนเถอะ
ผ่านยามอู่ไปแล้ว แต่ทุกคนยังไม่ได้กินอาหาร หากยึดเยื้อต่อไปคง
ไม่ดีนัก"

ง้อฮิงตอบ "ที่ท่านว่ามากก็มีเหตุผลอยู่ เช่นนั้นพวกเราถึงมือ
กันเถอะ เถาเป้า ถ้ายทอดคำสั่ง ทำการแลกเปลี่ยนเดี๋ยวนี้ อาวุธ

ยุทธภณท์หนึ่งคันรถแลกละเบียงอาหารสองคันรถ แลกเปลี่ยนกัน
ครั้งละห้าคันรถ!"

เถาเป่ารับคำ "ข้าน้อยจะไปถ่ายทอดคำสั่งเดี๋ยวนี้"

จ้าวอุประสานมือพูดกับถึงอึ้งมิง "ฮั่นอ่อง เช่นนั้นข้าน้อยคงไม่อาจ
รื้อรอยุ่ที่นี่ได้อีก ต้องขอตัวไปจัดการเรื่องแลกเปลี่ยนแล้ว!"

ถึงอึ้งมิงพยักหน้า "เชิญท่านแม่ทัพ!"

จ้าวอุหันหลังกลับไปบอกพวกเมิ่งหง "พวกเราไป!"

มู่อวีก็หันพอเห็นเงาร่างของจ้าวอุห่างออกไปที่ละน้อย ก็พุดดูแคลน
อีกฝ่ายออกมาทันที "เฮอะ! ทำเป็นวางมาดใหญ่โต ก็แค่เคยผ่าน
สงครามมาไม่กี่ครั้งเท่านั้น"

ถึงอึ้งมิงกลอกตาก็ยิ้มพุด "แม่ทัพมู่อวี ดูท่าจ้าวอุผู้นี้เหมือนจะ
ไม่เห็นเจ้าอยู่ในสายตาเลยแม้แต่น้อย"

มู่อวีก็หันโมโห "เหอะ! ข้าเป็นบุตรที่องค์จักรพรรดิมีพระบัญชา
ให้เดินทางมาที่นี้ด้วยพระองค์เอง อีกทั้งยังมีอำนาจพิเศษในมือ หากเขา
กล้าขัดคำสั่งข้า ข้ายอมให้เขาตายไร้ที่ฝัง"

"แม่ทัพมู่อวี เหตุใดต้องโมโหเป็นพื้นเป็นไฟเช่นนี้ด้วย เจ้ากับ
แม่ทัพจ้าวล้วนเป็นแม่ทัพเยียน สมควรจงรักภักดีต่อแคว้นเยียน
ถึงจะถูก ทว่าได้ยินว่าแต่ไหนแต่ไรแม่ทัพจ้าวก็ไม่เคยเห็นแม่ทัพมู่อวี
อยู่ในสายตา บอกว่าตำแหน่งแม่ทัพซ้ายของเจ้าได้มาเพราะใช้
สายสัมพันธ์ส่วนตัวเกาะชายกระโปรงผู้อื่น" ถึงอึ้งมิงพุดเติมน้ำมัน
เพิ่มน้ำส้ม

มู่อวีก็หันเพิ่งได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพซ้ายได้เพียงสองเดือนเท่านั้น
ก่อนหน้านี้แม้แต่กับจ้าวอุเขาก็ยังเทียบไม่ได้ เป็นได้ก็แค่แม่ทัพ
กองกำลังผสมคนหนึ่ง หากไม่ใช่เพราะเป็นญาติผู้น้องของเจิ้นกั๋ววง

มู่อวีเกิน อีกทั้งยังเพียรอ่อนนวนอนขอร้องอีกฝ่ายอยู่ตลอดเวลาแล้วละก็ มู่อวีเกินมีหรือจะยอมเอ่ยปากขอความเห็นใจต่อมู่อหรงจวินให้ และ ยิ่งไม่มีทางเป็นแม่ทัพซ้ายได้

ที่แคว้นเยียน พวกขุนนางเกาะชายกระโปรงอาศัยสัมพันธ ์เครื่องญาติไต่เต้า ปกติล้วนถูกผู้คนดูหมิ่นดูแคลน ดังนั้นมู่อวีเกินแม้จะ ได้เป็นแม่ทัพซ้าย แต่กลับไม่ได้รับการยอมรับจากผู้อื่น ด้วยเหตุนี้ เขาจึงคิดอาศัยโอกาสเดินทางมาเป็นทูตในคราวนี้สร้างความดี ความชอบ ทว่ากลับนึกไม่ถึงว่าฐเหียนเจียวัยกับนักรบพวกนั้นกลับ ถูกจับตัวได้ สุดท้ายก็หัวไปทางตัวไปทาง เรียกได้ว่าเส้นทางขุนนาง ของเขาไม่ราบรื่นเลยจริงๆ

ได้ยินถึงอึ้งหิมิงพูดถึง มู่อวีเกินก็รีบถาม "ฮั่นอ่อง ท่านรู้ได้เช่นไร คำพูดพวกนี้มาจากปากจ้าวอู๋จริงกระนั้นหรือ"

ถึงอึ้งหิมิงพูดขยง "แน่นอนว่าซ้ายยอมได้ยินมา แม่ทัพมู่อวี เจ้าลอง คิดดู เข้ากับจ้าวอู๋ไม่เคยไปมาหาสู่กัน วันนี้เพิ่งได้พบหน้ากันครั้งแรก คำพูดเช่นนี้ขนาดคนนอกเช่นซ้ายยังได้ยิน ชาวเยียนอย่างพวกเจ้ายิ่ง ไม่ต้องพูดถึง"

"บัดชบ! เข้าไปลวงเกินใครเข้าหรือไร ถึงได้กล้ากล่าวหาซ้าย เยี่ยนนี้! กลับไปเมื่อไร ซ้ายจะชำระบัญชีแค้นเฉพาะพระพักตร์ให้จงได้!" มู่อวีเกินเดือดตาล

ถึงอึ้งหิมิงพูดกล่อม "ทุกคนล้วนแต่เป็นขุนนางรับใช้ราชสำนัก จะไม่ลงรอยกันบ้างก็เป็นเรื่องธรรมดา ผู้ใหญ่ไม่ถือสาผู้น้อย ซ้ำว่าเจ้า ก็อย่าไปคิดเล็กคิดน้อยกับจ้าวอู๋เลย ยิ่งไปกว่านั้นอย่างไรจ้าวอู๋ก็เป็น ผู้ได้บังคับบัญชาของแม่ทัพใหญ่มู่อหรงเค่อ กองกำลังทั่วทั้งแผ่นดิน ต้าเยียนล้วนอยู่ภายใต้การดูแลของเขา แล้วใครเล่าจะมีอำนาจไปชนะ

คะคนเขาได้ ว่าแต่ข้าได้ยินว่าซึ่งยงอ่องมู่หรงผิงถูกยึดอำนาจทหาร ให้ไปรอรับคำสั่งอยู่ในเมืองหลวง มีเรื่องเช่นนี้จริงหรือ"

มู่อวี่กั้นพยักหน้า "มีเรื่องเช่นนี้จริง มู่หรงผิงอายุมากแล้ว อีกทั้ง ยังใจคอโหดเหี้ยม ไม่เหมาะจะทำสงครามกับแคว้นฉิน ฝ่าบาททรงให้เขา อยู่ในเมืองหลวง หนึ่งเพื่อป้องกันไม่ให้เขามีอำนาจเทียบเท่าแม่ทัพใหญ่ ตาแฒ่ามู่หรงผิงผู้นี้อันตรายยิ่งนัก หากเขาได้คุมกำลังทหารทั้งหมด ข้ากับเงินกั้วกงไม่แคล้วต้องถูกเขากำจัด ต่างกับแม่ทัพใหญ่ แม่ทัพใหญ่ ใช้คนตามความสามารถ จงรักภักดีต่อฝ่าบาท เชี่ยวชาญในการใช้ทหาร นับเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด ทว่าแม่ทัพใหญ่คือแม่ทัพใหญ่ จ้าวอู่คือจ้าวอู่ จ้าวอู่กล้าใส่ร้ายป้ายสีข้า เรื่องนี้ต่อให้ตกอยู่ในมือของแม่ทัพใหญ่ จ้าวอู่ก็ยากจะเลียงพันความผิดได้!"

หลังได้ยินมู่อวี่กั้นพูด ถึงอึ้งหึงก็คิดในใจ ที่แท้การแบ่งพรรค แบ่งพวกในต้าเยียนก็ซับซ้อนเช่นนี้ มู่หรงเค่อกลุ่มหนึ่ง มู่หรงผิง กลุ่มหนึ่ง หน้าข้ายังมีมู่อวี่เกินอีกกลุ่ม ดูท่าต่อให้เราไม่ยุแยงตะแคงรั่ว อย่างไรทั้งสามกลุ่มก็ต้องชิงดีชิงเด่นกันเองไม่หยุด ทว่าจากสถานการณ์ ในเวลานี้ กลุ่มของมู่หรงเค่อเป็นกลุ่มที่แข็งแกร่งที่สุด ในกลุ่มของเขา ไม่เพียงมีแม่ทัพเลื่องชื่ออย่างมู่หรงชุย หยางอ้าว หวงฝูเจิน ฝีมือ ด้านการรบของพวกเขาเองก็ไม่แพ้คนอื่น ทำศึกกับแคว้นฉิน ย่อมไม่มี อุปสรรคแน่

มู่อวี่กั้นหันกลับไปมอง พอเห็นจ้าวอู่เข้มงวดกวัดขันตรวจสอบ รถเสปียงแลกลเปลี่ยนข่าวของกับทัพฉันเหมือนเกรงว่าจะถูกหลอก เขาก็นึกโมโห ท้องเองก็เริ่มร้องโครกคราก จึงหันไปบอกกับถึงอึ้งหึง "ฮั่นอ่อง ท่านพักอยู่ที่นี้ก่อนเถอะ ข้าจะไปดูเอง!"

ถึงอึ้งหึงพยักหน้า

มู่อวีกันเดินลงเขา พอไปถึงจุดแลกเปลี่ยนก็บอกกับทหารเขียน "พวกเจ้าทำงานช้าเกินไปแล้ว แลกเปลี่ยนกันเช่นนี้ต้องรอถึงเมื่อใด ถึงจะเสร็จ อันต้องเป็นถึงราชบุตรเขย มีหรือจะหลอกพวกเรา ลงมือกัน ให้เร็วเข้า"

ครั้นได้ยินเสียงของมู่อวีกัน จ้าวอู่ก็เดินตรงเข้ามาถาม "แม่ทัพ ท่านคิดจะทำอันใด"

มู่อวีกันพูดหยัน "ทำอันใด เจ้าว่าข้าคิดจะทำอันใด ข้ารอพวกเจ้า มาตลอดเข้าแล้ว ตอนนี้นักเจ้ากลับยังมัวอืดอาดยืดขาดไม่รู้จักรู้สิ้น รับผิดชอบการลงมือให้ไว จะได้กลับกันเสียที!"

เส้นเลือดดาบในใบหน้าจ้าวอู่สูบโปน ขณะกำลังจะระเบิดโทสะ ปากของเขาก็ถูกเมิ่งหงปิดไว้ เมิ่งหงพูดแทรกขึ้น "ข้าน้อยรับบัญชา!"

เมิ่งหงลากจ้าวอู่ไปอีกด้านก่อนจะปล่อยปากจ้าวอู่ แล้วเตือน อีกฝ่าย "ท่านแม่ทัพ ท่านหาจำเป็นต้องทำเช่นนั้นไม่ เขาเป็นทูตพิเศษ ในเมื่อเรื่องนี้เป็นสิ่งที่เขาต้องจัดการอยู่แต่แรกแล้ว เช่นนั้นก็ให้เขา จัดการไปเถอะ"

จ้าวอู่พูด "ได้อย่างไรกัน หากเกิดผิดพลาดขึ้น จะให้ทำเช่นไร"

เมิ่งหงหัวเราะ "ท่านแม่ทัพ เรื่องนี้มู่อวีกันรับช่วงต่อเพียงคนเดียว ไม่ว่าจะมิข้อผิดพลาดอันใดหรือไม่ ที่พวกเราต้องทำก็มีแค่สนอง พระบัญชาเท่านั้น ต่อให้มีความชอบ ท่านแม่ทัพก็ไม่มีทางได้รับการ ปูนบำเหน็จ หากมีโทษ โทษก็ไม่มีทางตกถึงตัว เพราะฉะนั้นท่าน เพียงทำตามคำสั่งของมู่อวีกันเท่านั้นก็พอ จะได้ไม่ต้องกลัวว่าจะมี เรื่องเดือดร้อนอันใด"

จ้าวอู่พยักหน้า "อาจารย์เมิ่ง เจ้ากล่าวได้ถูกแล้ว เรื่องนี้ไม่เกี่ยว อันใดกับข้า!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)